

strækkeligt hertil. Under normale Forhold vil man med 4 Mill. Kr. hvert Aar kunne oplægge noget, og man vil saaledes lidt efter lidt forøge Fonden. Udelukket er det naturligvis ikke, at der kan indtræffe enten en enkelt saa stor Brandskade eller en Del Brandskader paa saa kort en Tid, at de alligevel kunne sluge Fonden. Men dette kan man overhovedet ikke garantere sig imod; saa skulde man i alt Fald ophobe ganske overordentlig store Beløb, og vi maa jo erindre, at naar vi have Fonden, ere vi dog i de aller værste Tilfælde ikke udelukkende henviste til *den*, Statskassen staar altid bag ved. Jeg vil derfor mene, at 4 Mill. Kr. i Virkeligheden er nok. Det ærede Medlem ønsker Sagen henvist til et Udvalg for i Anledning af Reservepensionsfondens Nedlæggelse at undersøge Spørgsmaalet om nogle gamle Bestemmelser af 1869, navnlig Spørgsmaalet, om man har taget fornødent Hensyn til denne Bestemmelse ved den Regel, der findes her i Lovforslagets § 5. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han vilde sikre sig, at Funktionærernes Ret efter Bestemmelsen af 1869 ikke er gaaet for nær. I saa Henseende skal jeg udtale, at dette Lovforslag fremkommer efter Forhandling med Ministeriet for offentlige Arbejder, som selvfølgelig i denne Sag fuldt ud har varetaget Funktionærernes Interesser, og som har erklæret sig tilfreds med Bestemmelserne i Lovforslagets § 5. Jeg kan heller ikke tænke mig andet, end at den Ret, som er hjemlet ved disse Bestemmelser — det er nogle Bestemmelser, som Indenrigsministeriet har truffet den 10. Maj 1869 om Alderdomsforsørgelse — netop dækkes af den Pligt, som paalægges Statskassen i § 5, hvor der udtrykkelig staar, at de Alderdomsforsørgelsesbeløb osv., som skulle udredes af Reservepensionsfonden, udredes fremtidig af Statskassen. Men jeg har selvfølgelig ikke det mindste imod, at man i et eventuelt Udvalg søger nærmere Oplysninger i saa Henseende, de skulle blive givne fuldt ud, og jeg haaber, de skulle tilfredsstille det ærede Medlem og det høje Ting.

Det ærede Medlem gjorde i en kort Bemærkning til det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) selv opmærksom paa, at Administrationsudgifterne ved de private Selskaber havde været procentvis større end Brandskadernes paa Statens faste Ejendomme. Dette er vistnok rigtigt, de private Selskabers Fortjeneste er ikke saa stor, som det ser ud til her. Men netop dette, at Administrationsudgif-

terne vise sig at overstige Brandskadernes Beløb, er jo et meget kraftigt Argument for den Foranstaltning, jeg foreslaar.

Det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Tønderlund) og det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hey) have begge omtalt det Spørgsmaal, hvorledes man var stillet, naar en Ejendom brændte, og man havde den assureret gennem Brandforsikringsfonden, om man da maatte sige, at Staten var pligtig til at opføre den paa ny; og der er i saa Henseende gentagne Gange henvist til Christiansborg Slot. Jeg skal herom udtale, at jeg ikke tror, man kan fastslaa nogen bestemt Regel herfor. Praktisk talt er jo Spørgsmaalet det, om man, naar Pengene ere til Rede i Brandforsikringsfonden, da fra Administrationens Side paa egen Haand vil give sig i Lag med Genopførelsen, eller om man vil gaa til Rigsdagen. I saa Henseende er Administrationen nødt til at handle efter Skøn og efter Overvejelse af, hvad den tør paatage sig Ansvaret for. Der er jo ingen Tvivl om, at naar der er Tale om en ganske almindelig Brandskade paa en Bygning, som skal bruges, f. Eks. paa en Jernbanestation, vil det ikke kunne falde nogen ind at gaa til Rigsdagen, man vil ganske simpelt opføre Bygningen og afholde Beløbet af Brandforsikringsfonden, ja, det vil gælde om endog ret store Brandskader. Det er en given Ting, at naar man har en Brandforsikringsfond, hvor Ejendommene holdes forsikrede, saa er det, om jeg saa maa sige, en moralsk Forpligtelse for Administrationen at tage Spørgsmaalet om Bygningens Genopførelse op. Men det vil dog neppe fra nogen Side blive paastaet, at det, selv om man havde en Fond, og selv om Pengene i den kunde slaa til, vilde være rigtigt, at Spørgsmaalet om Christiansborg Slots Genopførelse blev afgjort af Administrationen uden at blive forelagt for Rigsdagen; *det synes jeg ikke, der kunde være Tale om.* I et saadant Tilfælde vilde det altid være rigtigt at høre Rigsdagens Mening. En anden Sag er det, at har man Pengene til Rede i en saadan Fond, løses Spørgsmaalet meget, meget lettere, end naar man ikke har dem.

Estrup: Jeg beklager, at jeg ikke kan være ganske enig med den ærede Finansminister — ikke med Hensyn til Lovforslaget som Helhed, da jeg ogsaa anerkender, at Grundlaget for det er sundt og godt, men med Hensyn til den sidste Ytring af ham, om hvorvidt der, naar en Statsbygning er assureret, er baade en Ret og